

keték. Christopher Okigbót pedig felelőtlenül kiengedték a harctérre, mindjárt őrnagyi rangra emelték, végül bedobták egy tömegsírba, a mai napig sem tudják, hol nyugszik. Továbbá kérdéses, hogy veszély esetén mi a helyes magatartás: a megszállókra azonnal visszatámadó norvégoké, az évekig megalkuvó dánoké, akik közben túljártak a megszállók eszén, vagy a semleges svédoké, akik eleinte két arcukat mutatták, de végül csak ott aszisztáltak, ahol szükség volt rá? Ezek a veszélyek bárhol, bármikor, bárkit megtalálnak.

– Szembetűnő, hogy költői figyelme a kezdetektől fogva a kötött formák felé fordult, és a versek kimunkáltsága, a hagyományos formai fegyelem azóta is meghatározó költészetében. Miért ennyire fontos Önnek a kötöttség, a formai fegyelem?

– A fegyelmezetlen költészet nem visz messzire. Lehet, hogy igazságtalan vagyok, de mi marad meg az amerikai beat-költészetből? Alighanem a robbantás ereje meg néhány nagy ívű sor. Idézni csak kimunkált versből lehet. Pílineszkyt idézem, nem Ginsberget. Nekem házam és várom a költői fegyelem.

– És mindenütt a tömondatok mint a vers legfontosabb alapkövei! A rövid, kőkemény, két-háromszavas, mégis mindent elmondani képes mondatok, a miniatűr versalakzatok. Mert „az emberi közelség legnagyobb tanúja a lecsupaszított mondat” – olvashatjuk az Őrizetlenekben.

– Mindig visszatérünk az elemi dolgokhoz: a fához, a kőhöz, a vízhez, a halálhoz, a mondathoz. A cicoma, amit ráaggatnak a mondatra, a politikusok tévedése. Mi kezdettől fogva meztelenek vagyunk.

